

Persoane dispărute

Corp exterior

Existența tresare printre litere tot mai șchioape
 în corp intră și iese un senator
 cu burta până la genunchi.
 Împrăștie amnezia nopții în plină zi
 scoate zorii întunericului în stradă
 pe apele inițiale corpul său imită forma cubului
 făcând falie în felia de pâine,
 încât o confund cu o bucată de lemn
 prin care văd tot mai clar grija
 zilei de ieri, de azi și de mâine.

Primul om viu

E afară un parc cu statui și tufișuri
 vine în urma mea
 și se oprește în fața unui bloc
 demolat în viitor.
 Prin pereți cad cuvinte izolate termic
 toți și-au pus termopane în blocul epavă
 eșuat pe marginea străzii rulante
 umblă cu stomacul gol.
 Spun că stomacul n-are fereastră
 prin burta goală văd
 primul om viu din viața mea
 trece curgând printr-o gură de râu
 trece țâșnind dintr-o gură de canal
 ține în mână un copac adus de inundații.

Schelete ruginite

Fânul suflă în oglinda vâscoasă murdăria
 câmpului.
 În fostul câmp cămașa
 pătată de sânge strălucește în beznă.
 În amurg cete de gipsani smulg
 fier vechi din scheletele ruginite
 îl încarcă grăbiți în căruțe
 și trec printr-o gaură neagră
 deschisă în pământul gălbui.
 Pe unde mergeam izbucnea ziua albastră
 prin aburii calzi și lumina dilatată
 și deodată ele se apropie amândouă
 viața și viața moartea și moartea
 pe dealul de gunoi
 acoperit de coada șoricelului
 frunzele arămii îmi cad de pe
 umerii metalici.
 În zborul negru
 pieptul de piatră freamătă
 scânteind.

Frunza pe apă

M-aștern încet peste întreaga stradă
 ca o umbrelă de o mie de ani căzută în livadă.
 Am ajuns în oraș împins de curenții din fiord
 plopii portocalii fluieră pe fațadele caselor din Nord
 casele lichide plantele subterane.
 Norii s-au ridicat din cenușa târzie
 acoperită cu grâu din care au țâșnit
 păsările de lemn secular.
 Acum au devenit dintr-o dată curcubeie
 îmi numără în ierburi zilele trăite
 care se strecoară prin ceață ca o insulă plutitoare.

Pe malul lacului

Aflat în mijlocul elegiei
 ca o pădure într-o pădure
 suspendat în seara verde
 sunetul cornului ajunge din urmă
 vârfurile brazilor
 printre mestecenii cu lumânări albe
 înfipite în iarba rea a fiarelor.
 Luna tăioasă se rotește amețitor
 pe câmpul galben.
 Ai înflorit pe neașteptate și în sfârșit
 ea a venit îmbrățișată și sfâșiată.
 Ieșea din răsul dureros
 iubita porcului spinos
 venea târziu în trupul nou îmbătrânit.

Floarea țării

Din pământ nu ești și în pământ
 te vei întoarce
 se apropie sfârșitul
 ne ascundem în minerale.
 Ca să te salvezi ai devenit
 o bucată de fier vechi
 o floare cu șurub
 fixată cu cleștele patent
 în grădina vegetală
 sub pomii înfloriți
 și iarba desenată cu pensula
 și iarba gravată pe fonta crudă.
 Aruncă în cuptor cât mai
 mulți cărbuni ca să renovezi focul
 până ajungi metal incandescent.

Deodată

Dispar dintr-o clipă în alta
 mirosul tău luminos
 îmi pătrunde în păr
 până la os
 Oasele transparente
 care cresc din pământ
 împreună cu iarba vânăată.
 Am renunțat la iluzia că încă exist
 când s-a închis câmpia neagră
 acum e iarnă e vară
 e dimineață e seară.

Poezie

lunie – mai

O bucată de lună strălucește pe masă
pe masa oamenilor un papagal pitic.
După ce a încetat ploaia
o parte a trupului a rămas în fulger
fulgerul luminează câinii.
E un moment când stăpânul autist
îmi pune pe piept
o piatră stelară.
Domnul canibal e un animal suprem
O leliță vopsită spune că până la toamnă
unii din noi vor dispărea
trotuarele suflă gloanțe oarbe producând
zgârieturi tot mai adânci
stați liniștiți stați liniștiți

Zbor deasupra orașului

Pe Strada Toamnei obrazul uns
cu ulei de rapiță se evaporă în aerul transparent
prin capul de sticlă ochii umezi ai blocurilor
văd sunetele prin care plutesc
cu mâinile legate la spate.
Pe avioane sunt lipite ziare cu articole
despre pensionari
dacă am muri la cincizeci de ani
ăștia ne-ar da diplomă de onoare
și medalie de aur.
Un bătrân se joacă mereu cu focul
într-un pătrat suspendat în norul
de cenușă vulcanică.
Trec mașini de lux trase de câini
înrușiți cu porcii
foșnetul rotund al tristeții în pungile dimineții
mi-a luat vederea pentru câteva minute
statuia acoperită
cu o mantie adevărată
mă îndeamnă să mă trezesc din zbor
tu tu tu dum dum dum

Amazoană

O amazoană furioasă îmi desenează
de la distanță pe corp iepuri purtând
pe spinare litere de tipar.
Ochii tăi luminează din noapte până la amiază
tufele mov devin incandescente pe mal.
Bătăile inimii pătrund prin fereastra deschisă
buzele tale aleargă o dată cu mine.
Ea dă năvală în fiecare dimineață
ea sare peste Râul Negru care
trece prin odaia mea.
Femeia se răsuțește în vânt
plutește pe curenții electrici ai muntelui
pătrunde în rana vie plină de sare.
Toată spaima se împrăștie în punctele cardinale
strigătul ei m-a trezit din somn
sunetul îmi deschide pielea crăpată
acoperită cu ochelari de soare
cucuvelele nopții citesc cartea frunzelor.
În poiană deodată s-au ivit zorii
amazoana călare pe un porc mistreț
a spart ușa.